

Egy hónapja nem írtam
egyetlen verset sem.
Szerényen éltem, újságot olvasva,
a hatalom rejtélyeiről
és az engedelmesség okáról töprengve.
Néztem a napnyugtát
(bíborszín, tele nyugtalansággal),
hallgattam, hogyan csitul a madárdal
és hogyan hallgat az éj.
Láttam, ahogy a napraforgók lehajtják
fejüket az alkonyban, mintha egy figyelmetlen
hóhér sétálgatna a kertek között.
A párkányon felgyűlt
szeptember édes pora, és gyíkok
rejtőztek a fal hajlataiban.
Hosszú sétákat tettem,
sóvárogva csak egyre:
a villámlásra,
a változásra,
rád.

4 ANTOLÓGIA

Este egy antológiát olvastam.
Az ablakon túl bíborvörös felhők dagadtak.
A véget érő nap eltűnt a múzeumban.

És te – ki vagy?
Nem tudom. Nem tudtam,
vajon boldogságra születtem-e.
Vagy bánatra? Hosszú várakozásra?

Az alkony tiszta levegőjében
egy antológiát olvastam.
Hajdani költők éltek bennem, daloltak.

NEM VOLTAM EBBEN A VERSBEN

5

Én nem voltam ebben a versben,
csak a csillogó, tiszta tócsák,
egy gyík apró szeme, a szél
és hangok egy szájharmonikából,
amely nem az én ajkamhoz tapadt.

6 ZÁSZLÓK

Zászlók, köpenyek, melyekben vándorolnak
a fáradt, álmatlanságtól komor népek,
zászlók, a hősök gyűrött lepedői,
zászlók, ne takarjátok el többé a szemünk,

térjetekek vissza a gyapotmezőkre,
térjetekek vissza Ázsiába.
Nem sejtitek,
hogy közeledik az éj
és a csillagok forgószele,
a gyöngysorok pedig nyugtalanok?

SÉTA KÖZBEN

7

Olykor séta közben, egy mezei úton,
vagy a zöld, magányos erdőben
hangfoszlányokat hallasz, talán hívást;
nem akarsz hinni nekik, felgyorsítod lépteid,
s azok egy percig úgy követnek téged,
ahogy szelíd állatok.

Nem akarsz hinni nekik, de később,
egy forgalmas nagyvárosi utcán
bánod, hogy engedetlen voltál,
és próbálsz felidézni magadban
a szótagokat, a hangokat és a szüneteket.

Azonban már túl késő,
és soha nem tudod meg,
ki énekelt, milyen zenét,
és mi volt benne az üzenet.

8 ŐSZ

Az ősz túl korán érkezik.
Még virágzik a bazsarózsa, a méhek
még építik az eszményi államot,
mikor a mezőkön megcsillannak
az ősz hideg szuronyai, és megszakad
a szél.

Honnan érkezik az ősz, miért rombolja le
az álmokat, a zöld lugasokat, az emlékezetet?
Idegen hatalom lép a csendes erdőbe,
kiárad a gyűlölet, száll a pestis
és a tűzvész füstje, a tatárok rekedt
kiáltozása.

Az ősz letépi a fák leveleit s nevét,
a gyümölcsöket. Az ősz eltörli a nyomokat,
a határokat, eloltja a lámpát, a mécsest, a szentelt
gyertyát, a fiatal ősz bíbor ajkával halálos
csókot lehel az élőlényekre, ellopja
az életet.

Árad a gyümölcsök leve és az áldozati vér,
ömlik az olívaolaj és a bor, és folyók lángolnak,
sárga folyók felpuffedt dögökkel,
árad a káromkodás, zúdul a sár, a láva,
a lavina.

Fut a lihegő ősz, és néma
pillantásában kések csillannak.
Lenyesi a nevetet, akár a füvet egy éles
sarló, és nincs könnyörület a tüzében,
a leheletében. Jön a névtelen, a terror, a vörös
hadsereg.

DECEMBERI SZÉL

9

A decemberi szél megöli a reményt,
de ne merészed begyűjteni
a kéklő tengeri ködöt,
sem a nyári hajnal szelídségét.

Ki hiszi, hogy még léteznek
láthatatlan, könnyű szigetek
és a szikrázó napfény
foltjai a parkettán?

Az álom szakadt ruhában jár
és alamizsnáért könyörög,
s az emlékezet, mint Stuart Mária,
kihuny a börtöncellában.

Zsille Gábor fordításai

